

දෙමළ බුද්ධාගම සහ “දෙමළ රටේ” බුද්ධාගම - 1

“දෙමළ බුද්ධාගමේ සම්භවය” පිළිබඳ තම මතය සනාථකිරීමට සුනිල් ආරියරත්න මහතා අසමත් ව ඇති බව දැන් අපට පැහැදිලි ය. කෙසේ වුවත්, ඒ නිසා ම, “දෙමළ බුද්ධාගමක්” නො වූ බව නිගමනය කිරීම සාධාරණ නො වේ. මහාවාරියතුමා අසමත් ව ඇත්තේ “දෙමළ බුද්ධාගමේ සම්භවය” පිළිබඳ තම මතය සනාථකිරීමට ය. එහෙත් ඒ මහතා “දෙමළ බුද්ධාගමක්” පැවැත්මක් නිරීක්ෂණය කර තිබෙන්නට පුළුවන. එ තුමාට අවශ්‍ය වූයේ එහි සම්භවය ගැන පළමුව පැවසීමට ය. ඒ පිළිබඳ මතවාදයක් ඉදිරිපත්කිරීමට ය. නැතහොත් ඇතැමුන් ඒ පිළිබඳ ව ඉදිරිපත්කර ඇති මතවාද පුනර්කථනය කිරීමට ය. ඒ මහතා ඒ සම්බන්ධයෙන් අසමත් ව ඇත. එහෙත් තවදුරටත් ඒ මහතා ගේ නිරීක්ෂණය (පැවතුනු හෝ පවතින දෙමළ බුද්ධාගම) ගැන සොයාබැලීම ප්‍රයෝජනවත් වනු ඇත. ඒ නිරීක්ෂණය එකඟවිය හැක්කක් නම්, ඒ සම්බන්ධයෙන් ආරියරත්න මහතා ඉදිරිපත්කරන කරුණු සංගත නම්, “දෙමළ බුද්ධාගමේ” සම්භවය ගැන අපට ද සොයා බැලිය හැකි ය.

ඒ නිසා, “දෙමළ බුද්ධාගම” පිළිබඳ ආරියරත්න මහාවාරියතුමා ගේ නිරීක්ෂණය තවදුරටත් විමසා බැලීම පාඨක ඔබ විසින් ඉවසනු ඇතැයි අපේක්ෂා කරමි.

තම ග්‍රන්ථයේ දෙවන උල්ලාසයෙන් මහාවාරියතුමා “දෙමළ බුද්ධාගමේ ව්‍යාප්තිය” ගැන කරුණු දක්වයි. මේ කාර්යය තමන් කරන්නේ “දකුණු ඉන්දීය දෙමළ සම්භාව්‍ය සාහිත්‍යගත මූලාශ්‍ර ආශ්‍රයෙන්” (34 වන පිටුව) බව ඒ මහතා පවසයි. ඒ අනුව, සංගම් යුගයේ සාහිත්‍ය පිළිබඳ විස්තරයකින් අනතුරුව එ තුමා තමා ගේ කරුණු දැක්වීම අරඹයි.

“වැඩි දෙනා පිළිගත් මතය වන්නේ සංගම් යුගය යනු ක්‍රිස්තු වර්ෂ 1, 2, 3 සියවස් බව යි. එසේ නම් සංගම් සාහිත්‍යයෙහි පිළිබිඹු වනුයේ ක්‍රිස්තු වර්ෂයෙන් පළමු සියවස් තුන තුළ දෙමළ රටෙහි බුදුදහම යි.” (34 වන පිටුව)

මෙහි සඳහන් “දෙමළ රටෙහි” යන්න නිවැරදි නිරීක්ෂණයක් නො වන බව නැවතත් අවධාරණය කළ යුතු ය. මේ කියන කාලයේ “දෙමළ රට” කියා එකක් තිබුණේ නැත. ඉන්දීය උප මහාද්වීපයේ දකුණු ප්‍රදේශයට වන්නට පැවැතියේ වෝල, චේර සහ පාණ්ඩ්‍ය රාජ්‍යයන් ය. එම ප්‍රදේශ ඉංග්‍රීසින් විසින් එක් කොට මැඩිරාස් ප්‍රසිධන්සිය බිහිකළ ආකාරයත් එයින් වෙන්කර ගත් දෙමළ කතා

කරන ජනයා වසන ප්‍රදේශ “දෙමළ රට” (තමිල්නාඩුව) නමින් නම් කළ ආකාරයත් මෙයට පෙර පරිච්ඡේදයක විස්තර කර ඇත. මේ දෙමළ රට වත්මන් ඉන්දීය රාජ්‍යයේ ප්‍රාන්තයක් පමණකි. ඒ නිසා, සංගම් සාහිත්‍යය ආශ්‍රයෙන් මහාචාර්යතුමා පෙන්වා දෙන්නට උත්සාහ කරන්නේ ක්‍රිස්තු වර්ෂයෙන් පළමු සියවස් තුන තුළ “වෝල, පාණ්ඩ්‍ය රාජ්‍යයන් ගේ” පැවැති බුදුදහම බව නිරවුල් කරගත යුතු ය.

මේ කාර්යය සඳහා මහාචාර්යතුමා සංගම් යුගයේ ලියැවුණා යැයි සැලකෙන දෙමළ සාහිත්‍ය කෘතීන් හයක් ඇසුරු කරයි. ඒ, පහත කෘතීන් ය.

1. තොල්කාඡ්පියම් (තොල්කාඡ්පියම්)
2. එට්ටුත්තොකෙ (ආර්ථිකතොකෙ)
3. පත්තූප්පාට්ටු (පත්තූප්පාට්ටු)
4. තිරුක්කුරල් (තිරුක්කුරල්)
5. සිලප්පදිකාරම් (සිලප්පදිකාරම්)
6. මණිමේබලෙ (මණිමේබලෙ)

දැන් අපි මේවා එකින් එක ගෙන ඒවා ඇසුරින් මහාචාර්යතුමා “දෙමළ බුද්ධාගම” ගැන පවසන කරුණු හඳුනාගනිමු. මෙම ලිපියෙන් කෙරෙන්නේ පළමු කෘතීන් තුන ඇසුරෙන් කරනු ලැබ ඇති නිරීක්ෂණ විමසීම යි. ශේෂය ඉදිරි ලිපියෙන් විමසෙයි.

නිරීක්ෂණ

1. තොල්කාඡ්පියම්

“දැනට හමු වී ඇති ආදිතම දෙමළ සාහිත්‍ය කෘතිය නම් ‘තොල්කාඡ්පියම්’ (තොල්කාඡ්පියම්) නම් ව්‍යාකරණ ග්‍රන්ථය ය. එහි බුදුසමය ගැන වචන මාත්‍රයක්වත් නැත.” (34 – 35 පිටුව)

මහාචාර්යතුමා ගේ මේ නිරීක්ෂණයට අනුව “තොල්කාඡ්පියම්” කෘතියෙන් බුදුසමය ගැන කරුණු හමු නොවේ. ඒ නිසා, අපට එය බැහැරකිරීමට සිදු වේ.

කෙ සේ වෙතත්, කලබල විය යුතු නැත. මහාචාර්යතුමා විසින් ගෙනහැර දක්වා ඇති තවත් සාහිත්‍ය කෘතීන් පහක් අප හමුවේ වෙයි.

2. එට්ටුත්තොකෙ

“... ‘එට්ටුත්තොකෙ’ යනු කුඩා කවි පොත් 08 ක එකතුවකි. ... ‘එට්ටුත්තොකෙ’ හි ද ‘තෝල්කාප්පියම්’ හි මෙන් ම බුද්ධාගම ගැන වචන මාත්‍රයකුදු නැත . එහෙත් දෙමළ බෞද්ධ කවියකු, එට්ටුත්තොකෙ කාව්‍ය සංග්‍රහයෙහි ‘නට්ටිනෙ’ නම් කවි පුස්තිකාවට කවි ලියා ඇත්තේ ය . ඔහු වනාහි ඉළම්බෝධියාර් ය . ඔහු බුද්ධාගමකාරයකු ලෙස හඳුනාගෙන ඇත්තේ ඔහු ගේ නාමයෙනි. එහි ‘තරුණ බෝධි වෘක්‍ෂය’ වැනි අරුතක් ඇත . ‘නට්ටිනෙ’ පුස්තිකාවට ඔහු ලියා ඇති කවිය, බෞද්ධ එකක් නොවේ.” (35 වන පිටුව)

නමෙන් බෞද්ධකම සෙවීම අපූරු කටයුත්තකි. මේ අනුව, ඉදිරියේ දී අපට “කරුණානිධි” වැන්නන් ද බෞද්ධ ගොඩට ම එකතුකර ගත හැකි වනු නිසැක ය. අප මෙම නිරීක්‍ෂණය පිළිගත්ත ද එය “දෙමළ රටේ” පැවැති බුද්ධාගම පිළිබඳ ප්‍රබල සාක්‍ෂියක් ලෙසින් සැලකිය නො හැකි ය.

තම ග්‍රන්ථය ආරම්භයේ දී ම, සුනිල් ආරියරත්න මහතා අප හමුවේ කියා පෑවේ, මවා පෑවේ මේ වැනි “පිදුරු ගස්” නො වේ. ඔහු කී දේ නැවත මතක් කර ගනිමු.

“අතීතයෙහි තමිල්නාඩු ප්‍රාන්තයේ දෙමළ බෞද්ධ භික්‍ෂුහු ද භික්‍ෂුණිහු ද සිටියහ . දෙමළ - බෞද්ධ උපාසක උපාසිකාවෝ සිටියහ. දෙමළ - බෞද්ධ රජ - සිටු - මැතිවරු සිටියහ. දෙමළ - බෞද්ධ පන්සල් සහ විහාරාරාම තිබිණ . දෙමළ - බෞද්ධ පොත පත ලියැවිණ.” (16 වන පිටුව)

කෙ සේ වෙතත්, “දෙමළ බුද්ධාගමේ ව්‍යාප්තිය” ගැන අපට කියාදීමට මහාචාර්යතුමා තවත් සාහිත්‍ය කෘතීන් හතරක් ම ඇසුරුකරන නිසා අප කලබල විය යුතු නැත. එ තුමා ඒවා ඇසුරින් කියන දේ කෙරෙහි අපි අපේ අවධානය යොමුකරමු.

“පක්කුප්පාට්ටු” කාව්‍ය සංග්‍රහය Ten Tamil Idylls නමින් ජේ විජේසුර සෙල්ලයියා මහතා විසින් ඉංග්‍රීසියට පෙරලා ඇත. ඒ, 1946 වර්ෂයේ දී යි.

අපි එම පරිවර්තනය ඇසුරින් උක්ත උපුටනය වටහා ගැනීමට උත්සාහකරමු. මෙහි දී ආර්යරත්න මහතා දක්වා ඇති පෙළ සීමාව ඉක්මවා වැඩි විස්තර ප්‍රමාණයක් ආවරණය වන සේ අදාළ උපුටාගැනීම සිදුකරමු.

“On folding doors is the tiger mark;
On strong-built walls is Lakshmi’s form.
From kitchens wide dispensing alms
That praise and lasting merit earns
Abundant flows like rivulets
The *cunjee* rich that’s drained from rice
To drink this bulls engage in fight ... (50)
And muddy make the trampled ground.
The thick dust raised by running cars
Doth soil the various pictures drawn
On temple white, and make the bulls
Resemble elephants that roll
In lime. The sheds where bullocks feed
Have yards containing cooling tanks.
There hermitages too are seen.
The cuckoos with their great black mates
From shrubby groves do fly away ... (60)
To shun the smoke of oblation’s fire
That hermits bright with matted locks
Do light in demon-guarded shrines,
Not easy of access and grim,
To live with pebble-eating doves” (p. 33)

මා කවියෙකු නො වන නිසා මෙහි අරුත පමණක් දක්වමි.

“සවිමක් ව නැංවූ බිත්තියෙන් යුත් නිවෙස්වල මුළුතැන් ගෙවල ව්‍යාඝ්‍ර ලකුණ එබූ දොරින් බෙදන දන බොහෝ කල් විදිය හැකි කුසල් හා පැසසුම් ගෙන දෙයි.

කුඩා දොළ පහර මෙන් නො මඳ ව ගලන බිත්ති පෙරු රසින් සරු කැඳ බීමට පොරකන ගොනුන් නිසා පැහී කලල් වන බීම ද වේගයෙන් දිවයන රිය නිසා නැගෙන දූවිලි ද විසින් පස නා නා වූ සිතුවම් මවයි.

සුඡායාස්ථානවල හදන ගොනුන් දූවන පෙරලෙන හස්තීන් වැනි ය . ගොනුන් කවනා මඩුවල සිසිල් ජලයෙන් පිරි තඩාගයෙන් යුත් අංගන ද වෙයි.

තාපසාරාමයන් ද දක්නට වෙයි. යාග ගින්නේ දුම මග හැරීමට කෙවිලියෝ තමන් ගේ කාල වර්ණ සහකරුවන් සමඟ පඳුරින් ගැවසුණු වදුලෙන් ඉගිලී යති. ගල් කැට ගිලින පරවියන් සමඟ වසන ළං වීමටත් බියවීමටත් අපහසු ගෙතුනු කෙහෙ රැල්ලෙන් ප්‍රභාවිත වූ තවුසෝ රකුසන් විසින් රකින අසපුවල හෙළි දල්වති.”

මෙහි බෞද්ධ සහ ජෛන ආශ්‍රම ගැන සඳහන් වන්නේ කොහි ද? බෞද්ධ සහ ජෛන ආශ්‍රම යනු ගොනුන් හදන තැන් නො වේ . මෙහි සඳහන් ‘තවජපල්ලි’ (தவப்பள்ளி) යන වදන බෞද්ධ ආශ්‍රම හැඳින්වීම සඳහා යෙදුවක් නො වේ. එය තාපසාරාම (Hermitages) හැඳින්වීම සඳහා යෙදුවකි.

කෙ සේ වෙනත්, ‘පට්ටිනප්පාලෙ’ කාව්‍ය සංග්‍රහයෙන් බෞද්ධ - ජෛන පැවැත්මක් පිළිබඳ කරුණු හෙළිවන බවක් උක්ත Ten Tamil Idylls ග්‍රන්ථයේ ම එයි. ඒ, ආරියරත්න මහාවාරියතුමා පෙන්වා දෙන තැන (51 සිට 63 කවි ඡේලිවල) නම් නො වේ. එහි (ඉංග්‍රීසි පරිවර්තනයේ) 225 සිට 253 ඡේලිවල ය. එයත් කියවා බලා ඒ කියමනෙහි සත්‍යාසත්‍යතාව විමසා බැලීම ද කළ යුතු දෙයකැයි හඟිමි.

“Where merchants live the fish is safe ... (225)
In the sea, and the cattle, in the land.
Quite free and happy are their lives
Amidst their multiplying kin
They know no foes; the fishes play

Near the fishers' quarters unafraid, ... (230)
 And cattle multiply untouched
 In butchers' haunts. The merchants thus
 Condemn the taking of these lives.
 They tolerate not thieving vile.
 They do their duties by the gods,
 Oblations offer, tend with care
 Fine bulls and cows, exalt the priests
 That teach the Vedas four; they give
 Their guests food cooked and uncooked too
 Unstintingly they dispense alms, ... (240)
 And live a life of gracious love
 The long yoke of their curv-ed plough
 Is balanced with a central pin;
 E'en so their hearts are poised and just.
 They speak the truth and deem it shame
 To lie. For others' goods they have
 The same regard as for their own
 In trade. Nor do they try to get
 Too much in selling their own goods,
 Nor give too little when they buy. ... (250)
 They set a fair price on all things.
 Their ancient wealth was thus acquired.
 It's here the merchants crowded live." (p. 41)

මෙහි අර්ථයත් විමසා බලමු.

“වෙළෙඳුන් ජීවත්වන්නේ කොහි ද, එහි මුහුදේ මසුන් සුරක්ෂිත ය. එහි බිමෙහි ගවයෝද රැකෙති.

බෝවෙන කම වර්ගයා මැද්දේ උන් ගේ ජීවිත බොහෝ සෙයින් නිදහස් ය . ප්‍රීතිමත් ය.

උන්ට සතුරන් ගැන දැනුමක් නො මැත. මක්සායෝ ධීවරයන් ගේ වාඩි අසල නො බිය ව පිහිනති.

ගෝ සාතකයන් ගේ තිප්පොලවල ගවයෝ බිලි නො වී වර්ගයා බෝ කරති.

මේ ජීවිත නැතිකිරීම වෙළෙන්දෝ හෙළා දකිති.

තුච්ඡ වූ භොරකම් ඔවුහු නො ඉවසති.

දෙවියන් වෙනුවෙන් ඔවුහු යුතුකම් ඉටුකරති.

මහත් ඕනෑකමින් යාග පූජා පවත්වති.

කදිම ගොනුන් සහ දෙනුන් හතර වේදය උගන්වන පූජකයන් ගේ මන් පිනවයි.

ඔවුහු (වෙළෙන්දෝ) අමුත්තන්ට පිසු සහ නො පිසු ආහාර ද දෙති.

ඔවුහු සිතු සේ දන්දෙති. දේව කරුණාව ලබා දිවි ගතකරති.

ඔවුන ගේ හැඩ නඟුල්වල දිගු වියගස් මැදින් තුලිත ය. සමබර ය.

ඔවුන ගේ හදවත් ද එ ලෙස ම තැන්පත් ය; සාධාරණ ය.

ඔවුහු සත්‍යය ම බෙනෙති. බොරු කීම ලජ්ජාවට කරුණක් සේ සලකති.

වෙළෙඳාමේ දී ඔවුන් අනුන් ගේ දේ දෙස බලන්නේ තමන් ගේ ඒවා දෙස බලන අයුරිනි.

තමන් ගේ බඩු විකුණා අයුතු ලාභ නො උපයති.

අනුන් ගේ බඩුවලට සුළුවෙන් නො ගෙවති.

ඔවුහු සෑම දේට ම සාධාරණ මිලක් නියම කරති.

ඔවුන ගේ මුතුන්-මිත්තෝ ද එ ලෙස ම ධනය ඉපැයූහ.

මෙහි ය (මේ නගරයේ ය), ඒ වෙළෙන්දෝ පිරි වසන්නේ.”

මේ විස්තරයෙන් බෞද්ධකමක් ගැන , ජෛනකමක් ගැන කියැවෙන්නේ ද ? මෙය හුදෙක් ම කාවේරිප්පට්ටිනමේ විසූ වෙළෙන්දන් ගේ සාධාරණ බව අතිශයෝක්තියෙන් වැනීමට කළ උත්සාහයක් පමණක් බව ඉතාමත් පැහැදිලි ය. මේ වෙළෙන්දෝ හතර වේදය උගන්වන බමුණන් සරණ ගිය පිරිසක් බව එහි සෘජුව ම සඳහන් ය. ඒ නිසා, ‘පට්ටිනප්පාලෙ’ කාව්‍ය සංග්‍රහයෙන් බෞද්ධ - ජෛන පැවැත්මක් පිලිබඳ කරුණු හෙළිවන බවක් පැවසීම නිවැරදි අදහසක් නො වේ.

3.2 மூரேக்காக்கீ

“‘பந்நுச்சபாபி’ காவிய சங்கரயசு அயந் ‘மூரேக்காக்கீ’ (மதுரைக் காஞ்சி) ந஡ி லு கபி சேலி 782 கிந் சமந்விந காவிய பூசீநிகாவே மூரே நகரயேநி லுடீடாந஡ி புகிர பூவிநி னாகாரய சிலிநெ சாக்ஷய னுந. சிநி 461 சி஡ 467 டுந்லா லு கபி சேலிவலிந் கிசூவெநுயே லுநெடீட ஡பாசிகாவந் சிச சீலா஡ிபூரூசயந் சப டு டுரூவந் சிரிவராகெந லுநெடீட னா஡ு஡யந்஡ ஡ைலீ, ஡லீ, சூவெ டு஡ி பூடந சூரிசீ. சிநி ஡ூ 475 சி஡ 492 டுந்லா லு கபி சேலிவலி஡ னுப லுநெடீட ஡ா சேசந ஡ூவகயந் சீவந் வீ னுந்நே ஡ூரே நகரயேநி சிநி஡ி னா஡ு஡வலி஡ நாவ ஡டூயநவலி஡ ய. சி஡ந் னா஡ு஡வலி஡ பூட பூசா சவந்லா நி஡ி. ஡ி கபிவலி஡ வி஡ாந் விசீநர னுந்நே சேசந ஡ூவகயந் ஡ுந ய.” (35 – 36 சி஡)

னபி ஡ி ஡ுநந் வி஡சூ.

“நிண்கநிர் மநாணி யண்குறு மாக்களை ... 461
ஓ஡்பினர்த் தழீஇத் தா஡்புணர்ந்நு முயங்கித்
தாதணி தாமரைப் ஡ோதுபிடித் தாங்குத்
தாழு மவரூ஡் ஓராங்கு விளங்கக்
காமர் கவிநிய ஡ேரிள஡் ஡ெண்டிர்
பூவிநர் புகையினர் தொழுவநர் பழிச்சிச்
சிறந்நு புறங்காக்குங் கடவுட் ஡ள்ளியுஞ்
சிறந்த வேத஡் விளங்கப் ஡ாடி
விழுச்சீர் ஡ய்திய ஓழுக்க஡ொ஡ு புணர்ந்நு
நில஡஡ர் வையத் தொருதா மாகி ... 470

உயர்நிலை யுலக மிவணின் றெய்து஡்
அறநெறி பிழையா அன்புடை நெஞ்சிற்
஡ெரியோர் ஡ேள யினிதி னுறையுங்
குன்றுகுயின் றன்ன அந்தணர் ஡ள்ளியு஡்
வண்டு஡டப் ஡ழுநிய தேனார் தோற்றத்துப்
பூவு஡் புகையுஞ் சாவகர் பழிச்ச்ச்
சென்ற கால஡ு஡் வருஉ ம஡ய஡ு஡்
இன்றிவண் தோன்றிய ஓழுக்க஡ொ஡ு நன்குணர்ந்நு

வானமு நிலனுந் தாமுமு துணருஞ்
சான்ற கொள்கைச் சாயா யாக்கை

... 480

ஆன்றடங் கறிஞர் செறிந்தனர் நோன்மார்
கல்பொளிந் தன்ன விட்டுவாய்க் கரண்டைப்
பல்புரிச் சிமிலி நாற்றி நல்குவரக்
கயங்கண் டன்ன வயங்குடை நகரத்துச்
செம்பியன் றன்ன செஞ்சுவர் புனைந்து
நோக்குவிசை தவிர்ப்ப மேக்குயர்ந் தோங்கி
இறும்புது சான்ற நறும்புஞ் சேக்கையுங்
குன்றுபல குழீஇப் பொலிவன தோன்ற
அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமு நீக்கிச்
செற்றமும் உவகையுஞ் செய்யாது காத்து

... 490

ஞெமன்கோ லன்ன செம்மைத் தாகிச்
சிறந்த கொள்கை அறங்கூ றவையமும்”

අපි දැන් සෙල්ලසියා මහතා ගේ ග්‍රන්ථයෙන් මෙහි ඉංග්‍රීසි පරිවර්තනය කියවමු.

“At evening festivals when instruments
Are played, the worshippers with bodies washed
Make proper offerings to the dreaded gods
Of winkless eyes whom a heavenly halo girds,
Who wear fine fadeless blossoms and partake
Of votive rice. They worship too the god
Who is their chief and wields the battle axe,
Creator of the five prime elements:
The sky, the air, fire, water and the earth.
Young pretty women wearing jewels bright
Escorted by their husbands take with them
Their children bright whose lovely faces look
Like pollended lotus blooms: a comely group.
They go with flowers and incense to the shrine
Where dwells the god who doth protect the world

... (500)

... (510)

There are abodes that look like scooped out rocks
 Where *rishis* live that chant the Vedas well
 And carry out the proper rites prescribed.
 They feel they are one with the Universe
 And reach high heaven while yet they are on earth.
 They ne'er depart from virtue, love all life,
 And live a saintly life of joy supreme.
 In gardens full of wondrous blooms live monks
 Revered by votaries who offer them ... (520)
 Sweet honied flowers that do attract the bees
 And incense sweet. They understand the past
 And see the future as well as the events
 That happen now, which they expound to men.
 These know all things in heaven and earth,
 And carry for their penance small-mouthed pots
 In many threaded loops that look as though
 They were well-chiselled out of stones. ...” (pp. 257 & 259)

මේ පැදිවලින් කියැවෙන්නේ කුමක් ද? අපි ඒවා සිංහලට නඟමු. මෙහි දී Ten Tamil Idylls ග්‍රන්ථයේ දෙවන සංස්කරණයට එක් කළ (1964 දී) සටහන් සහ විස්තරකිරීම් ද ඇසුරු කර ඇත. සෙල්ලියා මහතා ගේ අභාවයෙන් අනතුරුව කරනු ලැබ ඇති මෙම සංස්කරණයේ දී මුල් පරිවර්තනයේ දෝෂ නිවැරදි කොට දක්වා ඇත්තේ පා සටහන් යෙදීමෙනි. ඉංග්‍රීසි පෙළ සෙල්ලියා මහතා දැක්වූ අයුරින් ම වෙයි. ම විසින් දක්වන සිංහල පරිවර්තනය ඉහතින් දැක් වූ ඉංග්‍රීසි පෙළින් මදක් වෙනස්වන්නේ උක්ත සඳහන් දෙවන සංස්කරණයේ සටහන් ඇසුරු කළ බැවිනි. ඒවා නො සැලකිය යුතු තරම් සුළු වෙනස්කම් බව දෙ බස ම හුරු පාඨකයා වටහාගන්නවා නිසැක ය.

“සන්ධ්‍යා සැණකෙලිවල සංගීත නද නැගෙන කල්හි , ඇඟ දොවා ගත් බැතිමත්හු දිව්‍යමය ප්‍රභා මණ්ඩලය බැඳ සිටින, ඇස්පිය නො හෙලන, පර නො වන මල් පළඳින, බාර ලෙසින් පුදන බත පමණක් භුක්ති විඳින (මුරුගන්, විෂ්ණු, කාලි වැනි) බිය උපදවන දෙවිවරුන්ට යෝග්‍ය වූ පුද පූජා පවත්වති.

ආකාශ, වායු, ගිනි, ජල සහ පඨවි යන මූල ධාතු පහ මැවූ, යුද පරභව ලෙලවන්නා වූ තමන් ගේ ස්වාමියා වන දෙවියන් (එ නම්, ශිව දෙවියන්) ද ඔවුහු නමදිති.

තම ස්වාමි පුරුෂයන් ගේ ඇලුම් බැලුම් මැද්දේ රමා වූ වනිකාවෝ සෙනභ මැද මග හැරී යා නො දී දිඳුලන අහරණ පැළැඳි සිය දරුවන් නෙළුම් පොහොට්ටුවල පරාග මදනය කරන්නාක් මෙන් අතින් සුරැකි ව අල්ලාගෙන යති . කෙතරම් මනහර පිරිසක් ද?

දෙවියන් වසන්නා වූ බැතිමතුන් විසින් හොඳින් රැක බලාගන්නා දේවාලය වෙත ඔවුහු මල් සහ සුවඳ රැගෙන යති.

නියමිත වතාවත් ඉටුකරන්නා වූ සහ වේදය හොඳින් ගායනා කරන්නා වූ සෘෂිත් වසන පර්වතවලින් භාරා ඉවත් කළා බඳු ලෙන් තිබේ . විශ්වය හා එක් වූ ලෙසින් ඔවුහු හඹති. මෙ ලොව සිටිද්දී ම උතුම් දෙවි ලෝ වෙත ද එළැඹෙති. සියලු සත්ත්වයන්ට ආදරය කිරීමෙන් සද්ගුණයෙන් ඔවුහු කිසිදා අත් නො මිදෙති. පරම වූ ප්‍රීතියෙන් පිරිපුන් හක්කිමත් ජීවිත ගත කරති.

පුදුම එළවන කුසුමෙන් ගැවසී උද්‍යානවල බිඟුන් ඇදගන්නා මලින් සහ මිහිරි සුවඳැති රසයෙන් බැතිමතුන් විසින් පුදනු ලබන්නා වූ පැවිද්දෝ වසති . මේ පැවිද්දෝ දැන් වූ දෙයක් පරිද්දෙන් අතීතය වටහාගනිති. අනාගතය ද දකිති. ඒ ගැන මිනිසුන්ට කියා දෙති.

මොවුහු පොළොවේත් සුරලොවේත් වන සියල්ල දනිති. ඔවුහු තමන් ගේ තපස වෙනුවෙන් හුයෙන් බැඳී පාත්‍ර රැගෙන යති. ඒවා ගලින් කපා මනා ලෙස සකසා ඇත.”

මෙහි වර්ණනා කර ඇත්තේ “බෞද්ධ උපාසිකාවන් සිය ස්වාමි පුරුෂයන් සහ දූ දරුවන් පිරිවරා ගෙන බෞද්ධ ආශ්‍රමයන්ට තෙල්, මල්, සුවඳ දුම් පුදන” බවක් ද?

“මේ කවිවල වඩාත් විස්තර ඇත්තේ ජෛන ශ්‍රාවකයන් ගැන ” බව මහාවාරියතුමා ම පවසයි. ඉංග්‍රීසි පෙළෙහි monks යන්න Jain ascetics (එ නම්, ජෛන පැවිද්දන්) ලෙස Ten Tamil Idylls ග්‍රන්ථයේ යොදා ඇති පා සටහනින් පැහැදිලි කරයි . ආර්යරත්න මහතා සඳහන් කර ඇති ආකාරයට “දෙමළ - බෞද්ධ - රජ - සිටු - මැතිවරු” සිටියා නම් “දෙමළ - බෞද්ධ පන්සල් සහ විහාරාරාම” තිබුණා නම් බෞද්ධ භික්ෂූන්ට උද්‍යානවල වැඩ වාසය කිරීමට සිදුවූවා යැයි සිතීම ප්‍රඥා ගෝචර නො වේ . මදුරෙක්කාඤ්චි කාව්‍ය සංග්‍රහයේ වර්ණනා කරන්නේ මදුරෙර නම් මහා නගරයක විස්තරයක් බව අප අමතක කළ යුතු නො වේ. ඒ නිසා, මේ කියන නාගරික උද්‍යානවල වසන්නට ඇත්තේ ජෛන පැවිද්දෙන් බව පැහැදිලි වෙයි . එය මහාවාරියතුමා වෙතින් ද කියැවී ඇත. Ten Tamil Idylls ග්‍රන්ථය ද ඒ බව අවධාරණය කරයි.

සාක්ෂිය

මේ කරුණුවලින් පැහැදිලිවන්නේ සුනිල් ආර්යරත්න මහතා ගේ පරිශ්‍රමය පිදුරු ගොඩක වැටුණු සා අහක් සොයන්නෙකු ගේ කටයුත්තකට නො දෙවෙනි එකක් බව යැයි යමෙකුට හැඟී යා හැකි ය . මහාවාරියතුමා ඇසුරු කොට ඇති තවත් සාහිත්‍ය කෘතීන් තුනක් ම ඇති නිසා එ වැනි නිගමනවලට නො එළඹ තවත් ඉවසා සිටිය යුතු බව මගේ විශ්වාසය යි. මී ළඟ ලිපිය ලියැවෙන්නේ එම නිරීක්ෂණයන් සම්බන්ධයෙනි.

වරුණ වන්දනාකීර්ති.....